

ՄԱՅՐՆ ԻՐ ՈՐԴԻՈՅՆ ՄԱՅՈՒԱՆ ՎՐԱՅ

Ձկնակ մոր ջըրեն զատես, ջուր մին ալ ձըգես Նէ չ'ապրիր,
Մարիկն որ տըղեն զատես, ճար չիկայ, պիտի մեռանի:

ԱՄՈՒՍԻՆՆ ԻՐ ՎԱՂԱՄԵՌԻԿ ԿՆՈՋ

Յածնամ ու ցողիկ մի տամ քու ճերմակ ծոցիկիդ վըրայ,
Արթննա ու վեր իյնիս՝ «Աս ի՞նչ ցող որ իս կու ցոլայ»:

ՄՕՐ ՄԸ ՈՂԲԸ ԻՐ ԶԱԻԿԻՆ ՎՐԱՅ

Ան առաւօտուն լուսուն, մելիւլեր մարիկն ու կուլայ.
Տեսէք թէ ինչո՞ւ կուլայ, Տերը կիւն արեր որ կուլայ:

ՈՐԴԵԿՈՐՈՅՍ ՄՕՐ ՈՂԲ

Ես այս գիշեր դուրս ելայ, ողորմուկ ձանիկ մի կուգայ.
Յածցայ ու մըտիկ արի, իմ որդուն ձանը կու մանի.
–Չեմ կենար հողուն 'լ երերուն, սեւ օձերուն բարակ ձաներուն.
Օձերը ձան կուտան ձագկըներուն՝ «Միս եկեր աժան 'լ ըռական.
Միսը տի ուտենք կողկըներուն, ջուրը տի խըմենք շահէն աչերուն»:
Աս գիշեր հինչու լուսացաւ, կանչեցի՝ «վա՛յ ինծի, դանկի՛կ.
Մահիկըս դանկով արեք, չիպիտի ինծի ժամանակ»:

ԾԱՂԿԱՏԻ ԱՂՋԿԱՆ ՄԸ ՄԱՅՈՒԱՆ ՎՐԱՅ

Ա՛յ իմ աննըման նըման, չէր բերեր մարը քու նըման,
Ոչ մարն է բերեր նըման, ոչ արեւ եւ ոչ լուսընկան.
Բերեր է բուռ մանուշակ, հոտն անուշ, չունէր ժամանակ:

ՀԱՐՍ ՄԸ ՈՐ Կ'ՈՂԲԱՅ ԻՐ ԿԵՍՈՒՐԸ

Մարի՛կ 'լ երեսի քողիկ, մի՛ տանիր քողիկդ երեսես.
Քողիկդ երեսես տանիս, մի՛ քակեր ցանկիկդ ի պատես.
Յանկիկդ ի պատես քակես, ինծի շատ դըժար կու լընի:

ՄԵՌԵԼ ՄԸ ԿԸ ԽՕՍԻ

Բանեկս ապառաժ քարէն, Գըրօղին ահերն է վըրան.
Գըրօ՛ղ, 'լ անօրէն Գըրօղ, ի՞նչ կ'ուզէ քու մարդ ի մենէ.